

Talere, der før have gjort opmærksom paa dette Forhold og ønsker, at det ærede Udvalg vil forhandle med den højtærede Minister, om man kunde komme til en mere rimelig Ordning af disse Spørgsmaal, end der her er foreslaaet. Idet jeg indskrænker mig til disse Bemærkninger, skal jeg anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling i dette Ting.

Stub: Der er 3 af det foreliggende Forslags Paragraffer, som jeg ønsker at udtale mig om, idet de ikke forekomme mig at være saa gode, som de kunde være, idet de snarere ville være en Hindring for Fiskeriet end tjene til at opbølge det. Der er først § 6 om Aalegaardsretten. Jeg vil der knytte mine Bemærkninger til et Par Udtalelser af det ærede Medlem for Thisted (N. Andersen). Jeg kan være enig med ham i, at man i 1888 gik den menige Fiskers Ret meget for nær. Men naar det ærede Medlem saa siger, at § 6 nu løser Spørgsmaalet paa en heldig Maade, forekommer det mig at være en Smagssag. Jeg mener nu, at det heldigste vilde være at føre denne Sag tilbage til Dansk Lov 5—10—43. Det ærede Medlem for Thisted mente, at Aalegaardsretten var en Ejendomsret. Det, tror jeg, er forkert; efter Dansk Lov 5—10—43 er det kun en Brugsret, der hjemler Brugen af bestemte Redskaber paa et bestemt Sted. Og jeg tror heller ikke, at det efter den nugældende Lovgivning kan siges at være en Ejendomsret, men kun en Brugsret, selv om Grænserne for den ere udvidede ud over Dansk Lovs Bestemmelse.

Naar det ærede Medlem for Thisted sagde, at Kravet om Aalegaardsretten som en Ejendomsret var vokset frem gennem Aarhundreders Krav, tror jeg, det var forkert. Fra Dansk Lov blev givet i 1683 og til 1873, var der ingen, der rejste Krav om, at der skulde være Ejendomsret til Aalegaarde med Undtagelse af i ganske specielle Tilfælde. Det hævdedes tværtimod i omtrent 200 Aar baade af Administrationen og Lovgivningen, at det kun var en Brugsret. Og denne Antagelse har altsaa den længste Tid for sig. At det skulde være en Ejendomsret, skriver sig først fra Birkedommer Fiedler, der rejste Kravet i den sidste Halvdel af Aarhundredet, og naar det paa den korte Tid voksede saaledes op, var det, fordi Birkedommer Fiedler, hvem de daværende Myndigheder benyttede som raadgivende, var stærkt økonomisk interesseret i denne Sag. Ved hans Indflydelse lykkedes det ham at

faa den afgjort til Fordel for Aalegaards-ejerne og til Skade for de menige Fiskere. Men en Ejendomsret til Aalegaarde i Almindelighed eksisterer ikke, jeg taler ikke om de ganske enkelte Tilfælde. Og hvis nogen maaske vil sige, at min Fremstilling ikke er rigtig, skal jeg bekende, at Grundlaget for den er den Afhandling, som Overretsprokurator Leth efter Kommissionens Opfordring har skrevet om Sagen, og som er vedføjet Betænkningen som Bilag. Jeg ser ikke, at der er et eneste Kommissionsmedlem, der har taget Afstand fra denne Afhandling og dens Anskuelse. Jeg antager derfor, at det er et nogenlunde godt Grundlag at bygge paa, naar man vil bestemme Aalegaardsrettens Udstrækning samt om det er en Ejendomsret eller Brugsret. Jeg synes, at det fremgaar af denne Afhandling, at det er en Brugsret og ikke en Ejendomsret.

Jeg mener derfor, det var det heldigste, om Bestemmelserne om Aalegaardsspørgsmaalet blev førte tilbage til Bestemmelserne i D. L. 5—10—43. Jeg ved godt, man herimod vil indvende, at det gaar Højre, det gaar Landstinget ikke med til. Ja, det kunde dog være. Det er jo dog et af Højres Grundprincipper, at holde paa det fra Fædrene nedarvede, og det fra Fædrene nedarvede er i dette Tilfælde ikke Fiskeriloven af 1888, men det er D. L. 5—10—43. Det forekommer mig, at der her er en smuk Lejlighed for Højre til at hævde et af sine Grundprincipper, og derfor kunde det være, at det vilde være med til at føre Bestemmelserne tilbage til D. L. 5—10—43.

Dernæst vilde jeg gerne skænke de to Forbudsparagraffer 11 og 12 nogen Omtale. Den behøver ikke at være lang, da flere ærede Talere allerede temmelig udførligt have kritiseret disse Bestemmelser, maa det vel end yderligere være unødvendigt af den Grund, at Kommissionen selv i sin Motivering har udtalt den haardeste Dom derover. Jeg skal med den meget ærede Formands Tilladelse citere, hvorledes Kommissionen motiverer sine Bestemmelser; det er lige i Begyndelsen af Afnittet om de almindelige Fredningsbestemmelser. Den siger: „Kommissionen har sluttet sig til den Anskuelse, som særlig er bleven fremsat og hævdet af „Biologisk Station“, og som gaar ud paa, at de ældre Antagelser om, at „Bunden“ ødelægges af slæbende Redskaber (Trawl, Drivvaad o. lign.) og derved bliver utjenlig til at ernære en stor Fiskebestand, ere uholdbare, og at derfor de Lovbestemmel-